

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

לפני כבוד השופטת אילה אורן

בעניין: המאשימה משרד להגנת הסביבה
ע"י ב"כ עוה"ד משה שמיר

נגד

הנאשמים
1. מעיינות המשולש בע"מ
2. נאיל אל עובדיי
3. איתן ארז
כולם ע"י ב"כ עוה"ד יודן קוריצקי

גזר דין

הרקע

1. המשרד להגנת הסביבה הגיש נגד הנאשמים כתב אישום בו הם הואשמו בעבירות הנסובות על סיכון זיהום מקורות מים, בגין הזרמת שפכים של תאגיד המים "המשולש" אל הסביבה, שלא כדין ובניגוד לנהלים. הנאשמים כפרו במיוחס להם, ולפיכך נשמעו הראיות. בדיון מיום 3.6.2025, עובר לשמיעת פרשת ההגנה, הודו הנאשמים בעובדות כתב אישום מתוקן (בשנית), אשר הוגש בהתאם להסדר טיעון דיוני שלא כלל הסכמה לעונש, והורשעו במיוחס להם. לבקשת ההגנה הגיש שירות המבחן תסקירים בעניין הנאשמים, ואלה המליצו לבטל את הרשעתם של נאשמים 2 ו-3, ולהטיל על כל אחד מהם של"צ בהיקף של 220 שעות. ההגנה עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן, ומנגד המאשימה עתרה להותיר את ההרשעה על כנה, ולהשית על הנאשמים קנסות כבדים וכפל התחייבות.

כתב האישום המתוקן בשנית

2. נאשמת 1 היא חברה פרטית בע"מ המאוגדת על-פי חוק החברות, התשנ"ט-1999, שבבעלות עיריית כפר קאסם, מועצה מקומית גילג'וליה ועיריית טירה. נאשמת 1 היא חברה למתן שירותי מים וביוב, כהגדרת סעיף 2 לחוק תאגידי מים וביוב, התשס"א-2001, ועוסקת, בין היתר, בהולכה וסניקה של מי השפכים של הערים טירה וכפר קאסם ושל המועצה המקומית גילג'וליה (להלן: "נאשמת 1" או "תאגיד המים"). במועדים הרלוונטיים לכתב האישום שימש נאשם 2 מנכ"ל של תאגיד המים. נאשם 3 עבד כמהנדס בתאגיד המים, ומתוקף תפקידו היה אחראי לנושאי ההנדסה והתחזוקה של מתקני התאגיד.

עמוד 1 מתוך 16

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

3. החל משנת 2015 החזיק וניהל תאגיד המים תחנת שאיבה שנועדה לקלוט את שפכי העיר טירה, ולהעבירם דרך מערכת הולכת שפכים סגורה למכון טיהור ייעודי (להלן: "תחנת השאיבה"). סמוך לתחנת השאיבה מצויות שתי בריכות חמצון פתוחות ישנות, שלא היו חלק ממערכת הולכת השפכים של תאגיד המים.

4. ביום 22.11.2015 הוצאה לנאשמים התראה בכתב, לפי סעיף 20כא(א) לחוק המים, התשי"ט-1959 (להלן: "חוק המים"), שכללה דרישה למנוע מידיית כל הזרמת שפכים לסביבה, ולפעול בכל האמצעים שידרשו למניעת הזרמת שפכים לבריכות החמצון ולמקורות מים.

אירועי שנת 2017

5. בתאריך 20.8.2017 התקבלה במשרדי המאשימה (להלן: "המשרד") הודעה לפיה שפכי העיר טירה לא מגיעים מזה מספר ימים למכון טיהור השפכים הייעודי. לכן פנה המשרד לנאשמים, ובמענה לכך, דיווח נאשם 3 למשרד בשעות הערב, על תקלה במשאבות תחנת השאיבה, שבעקבותיה הפנו הנאשמים את שפכי העיר טירה לבריכות החמצון. כמו כן דיווח נאשם 3, שהשפכים החלו לגלוש מבריכות החמצון לעבר נחל אלכסנדר בשעה 18:00 לערך.

6. למחרת ביום 21.8.2017 קיימו נציגים של המשרד, יחד עם משרד הבריאות ורשות הטבע והגנים, סיור באזור בריכות החמצון בהשתתפות נאשם 3. במהלך הסיור נצפו שפכים שגלשו מבריכות החמצון לתעלת ניקוז היקפית המובילה לנחל אלכסנדר. במהלך הסיור מסר נאשם 3 לנציגי המשרד, כי בשל תקלה במשאבות שאירעה כבר ביום 13.8.2017 הוחלט להסיט את זרימת שפכי העיר טירה לבריכות החמצון.

7. ביום 22.8.2017 הוצאה לנאשמים התראה בכתב, לפי סעיף 20כא(א) לחוק המים, שכללה דרישה למנוע מידיית כל הזרמת שפכים לסביבה, ולפעול בכל אמצעי למניעת הישנות מקרי הזרמה נוספים. בתאריכים 3.9.2017, 6.9.2017 ו-7.9.2017 בוצעו סיורים נוספים במקום, ונצפה המשך הזרמת השפכים לבריכות החמצון וגלישתם לתעלת הניקוז ההיקפית. במהלך הסיורים שהתקיימו במועדים 21.8.2017 ו-7.9.2017 נלקחו דגימות נוזלים מתוך תעלת הניקוז, עם שפכים שזרמו אליה מבריכות החמצון. ניתוח תוצאות המעבדה לשתי הדגימות גילו מזהמים אורגניים אופייניים לשפכים גולמיים.

8. הנאשמים לא פנו למנהל רשות המים לקבל הרשאה להזרים שפכים לבריכות חמצון או לכל יעד אחר, וההזרמה לבריכות החמצון פסקה רק בתאריך 10.9.2017.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

אירועי שנת 2019

9. בתאריך 7.11.2019 הגיע נציג המשרד לאזור תחנת השאיבה וזיהה זרימת ביוב גבוהה לאורך תעלת הניקוז ההיקפית עד למעביר המים ומשם נחל אלכסנדר. זרימת הביוב נצפתה עד כשני ק"מ במורד תחנת השאיבה, ובמקום היה ריח חזק של ביוב. כמו כן זוהו סימנים של גלישת מי שפכים מבריכות החמצון לתוך התעלה הסמוכה, ובוצעה דגימה של נוזלמתעלת הניקוז שהראתה מזהמים אורגניים אופייניים לשפכים גולמיים.

10. ביום 12.11.2019 הוצאה לנאשמים התראה בכתב, לפי סעיף 20כא(א) לחוק המים, ובה דרישה למנוע מידית כל הזרמת שפכים לסביבה, ולפעול בכל אמצעי שנדרש למניעת הישנות מקרי הזרמה נוספים. במעמד שימוע שנערך לנאשמים ביום 21.11.2019, מסרו הנאשמים כי בשל תקלה במשאבת התחנה ביום 31.10.2019, הם הסיטו את זרימת שפכי העיר טירה לבריכות החמצון, אשר גלשו מתוכן לתעלת הניקוז. הנאשמים לא דיווחו על התקלה במשאבה ועל זרימת השפכים לבריכות החמצון עובר לתאריך 5.11.2019. הזרמת השפכים בתעלת הניקוז נחל אלכסנדר פסקה רק ביום 8.11.2019.

11. הזרמת השפכים לרשות הרבים ולמקור מים מסב סיכון וחשש ממשי לזיהום מי תהום ומקורות מים, ובפרט למקורות המים של נחל אלכסנדר, כל שכן כשמדובר בזיהום שנמשך ימים רבים. כמו כן קיים חשש שמזהמים מפני הקרקע באזור המזוהם יחלחלו ויזהמו את מקורות מי התהום של אקוויפר החוף.

12. הנאשמים הורשעו בכך שבמעשיהם ומחדליהם –

- א. לא נמנעו מכל פעולה המזהמת מים או העלולה לגרום לזיהום מים.
- ב. הזרימו לקרבת מקור מים חומרים נוזלים.
- ג. לא הבטיחו מניעת זרימת מי שופכים לסביבה ממערכת הולכת שפכים.
- ד. לא דיווחו במועד לממונה על זרימת השפכים לבריכות החמצון.
- ה. לא נמנעו מכך גם לאחר שקיבלו התראה בכתב, לפי סעיף 20כא(א) לחוק המים.
- ו. לכלכו את רשות הרבים באופן או בנסיבות מחמירות, שכתוצאה מהם נגרם או עלול להיגרם נזק או זיהום ממשי של הסביבה.

אחריותם של נאשמים 2 ו-3 למעשים ולמחדלים של תאגיד המים - נאשמת 1, נובעת בנוסף לאחריותם הישירה, מתוקף תפקידם כנושאי משרה, מנהלים ואו עובדים בכירים בתאגיד.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

13. לנוכח האמור הורשעו הנאשמים בעבירות כדלקמן:

- א. ביצוע פעולה המזהמת או העלולה לגרום לזיהום מים, עבירה לפי סעיפים 20ב(א) ו-20כא(א) לחוק המים, ונאשמים 2 ו-3 גם ריבוי עבירות לפי סעיף 20כב' לחוק המים;
- ב. הזרמת חומרים נזולים לקרבת מקום מים, עבירה לפי סעיף 20ב(ב) יחד עם סעיף 20כא(א) לחוק המים, ונאשמים 2 ו-3 גם ריבוי עבירות לפי סעיף 20כב' לחוק המים;
- ג. במחדל להבטיח מניעת זרימת שפכים לסביבה ממערכת הולכת שפכים, עבירה לפי תקנה 3 לתקנות המים (מניעת זיהום מים) (מערכת הולכת שפכים), התשע"ב-2011 (להלן: "תקנות המים") יחד עם סעיף 20א ו-20כא(א) לחוק המים, ולנאשמים 2 ו-3 גם ריבוי עבירות לפי סעיף 20כב' לחוק המים;
- ד. באי דיווח במועד על זרימת שפכים לסביבה ממערכת הולכת שפכים, עבירה לפי תקנה 10(ג) לתקנות המים, יחד עם סעיפים 20א ו-20כא(א) לחוק המים, ולנאשמים 2 ו-3 גם ריבוי עבירות לפי סעיף 20כב' לחוק המים;
- ה. באיסור לכלוך והשלכת פסולת ברשות הרבים בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 2 יחד עם סעיפים 13(ב)(1) ו-13(ג)(2) לחוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984 (להלן: "חוק שמירת הניקיון"), ולנאשמים 2 ו-3 גם ריבוי עבירות לפי סעיף 15 לחוק שמירת הניקיון.

תסקירי שירות המבחן

נאשם 2

14. בתסקיר מיום 5.2.2026 פורטו נסיבותיו האישיות: הוא בן 53, נשוי ואב לשני ילדים בני 15 ו-17, ומתגורר בעיר טירה, עורך דין בהשכלתו, עסק במשך 7 שנים כמנהל פרויקט בעיריית כפר קאסם, ובמשך כעשור החל משנת 2015 ועד התפטרותו בשנת 2025 כיהן כמנכ"ל נאשמת 1, תאגיד המים. בחצי השנה האחרונה נאשם 2 לא עובד ומתקיים מקצבת ביטוח לאומי. החל מחודש נובמבר 2025 לומד נאשם 2 לימודי הנדסה אזרחית בבית הספר להנדסאים.

15. בהתייחס לעבירות שביצע הסביר נאשם 2 כי בתחילת דרכו כמנכ"ל הוא קיבל אישור חד פעמי לעשות שימוש בבריכות החמצון, ולכן הסיק שבכל עת שמתעוררת בעיה הוא יכול לחזור על כך, ולפיכך לא הבין את חומרת מעשיו וחשיבות הדיווח למשרד להגנת הסביבה. שירות המבחן התרשם שהנאשם מביע חרטה כנה, חש בושה, מבין את הפסול במעשיו, וכי הוא מנהל אורח חיים תקין ובעל ערכים נורמטיביים. בהינתן סיכון שהרשעה תפגע בעתידו המקצועי, בהעדר עבר פלילי ולאור נטילת האחריות המלאה, המליץ שירות המבחן לשקול לבטל את הרשעתו. לעניין העונש הומלץ על הטלת של"צ בהיקף של 220 שעות ב"יחידה לקידום נוער" בעיר טירה, שיהא בו פיצוי חברתי שיצמצם את הסיכון להישנות עבירות.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

נאשם 3

16. תסקיר שירות המבחן מיום 4.2.2026 פירט את נסיבותיו האישיות: הוא בן 71, נשוי בשנית ואב לארבעה ילדים, מתגורר עם אשתו ובנו הצעיר בעיר רעננה. הנאשם שירת בצה"ל כקצין הדרכה, ולאחר שחרורו סיים בהצטיינות תואר ראשון ושני בהנדסה חקלאית בטכניון, עבד בתחום לאורך השנים. משנת 2015 ועד היום עובד נאשם 3 בתאגיד המים.

17. נאשם 3 הודה שהוא לא דיווח ולא פעל כנדרש לטיפול בתקלה במערכות השפכים של התאגיד, אך הסביר שמטרתו הייתה לתקן את הבעיה לפני הדיווח. שירות המבחן התרשם שלמרות שנאשם 3 מבין את הפסול במעשיו, ומקפיד כיום לפעול בהתאם לנהלים ולא מאופיין בדפוסים שוליים או מרמתיים, הוא אינו מצליח לבחון את הנסיבות הרגשיות שהובילו אותו לביצוע העבירות באופן חזרתי. הנאשם 3 לא הציג אסמכתאות המצביעות על פגיעה אפשרית בו או בעבודתו מחמת הרשתתו. עם זאת, בהעדר עבר פלילי ומשנאשם 3 מורתע מההליך המשפטי, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשתתו, ולהשית עליו של"צ בהיקף של 220 שעות, כמענה חברתי שיקטין את הסיכון להישנות עבירות.

תמצית טיעוני באי כוח הצדדים

18. ב"כ המאשימה עוה"ד משה שמיר, טען שאין לבטל את הרשעת הנאשמים משלא הוכחו התנאים לכך: הן נוכח טיב העבירות ונסיבותיהן החמורות, אף שמדובר בעבירות אחריות קפידה, והן משום שהנאשמים לא הוכיחו שיגרם להם נזק קונקרטי כתוצאה מההרשעה.

19. התובע טען כי הנאשמים פעלו מתוך מודעות מלאה למעשיהם, חרף מספר התראות שקיבלו, וחזרו וביצעו את העבירות בשתי תקופות שונות, בשנת 2017 ו-2019. עוה"ד שמיר הדגיש את הנזק שנגרם וההשלכות החמורות שהיו עלולות להיגרם, מחמת הזיהום למקורות המים והסביבה, עקב הזרמת מי השפכים מחוץ לתחנת השאיבה. הוסיף וטען, כי הנאשמים לא יכולים להיבנות מטענה לקשיים שונים של התאגיד, שכן היה עליהם לעצור את הזרמת השפכים, להקטין את הנזק ולדווח על כך למשרד להגנת הסביבה.

20. ב"כ המאשימה הדגיש כי בשנים האחרונות יש מגמת החמרה בפסיקת בתי המשפט בערכאות השונות בעבירות דומות, והמאשימה שינתה את מדיניותה כשבמקרים חמורים היא עותרת לעונשי מאסר על תנאי או אף למאסרים לריצוי בעבודות שירות. ב"כ המאשימה הפנה לאסופת פסיקה בגדרה הורשעו נאשמים במיוחס להם ונגזרו עליהם קנסות משמעותיים, ועתר לקביעת מתחמי ענישה הולמים: לנאשמת 1 קנס בין 250,000 ₪ ל-450,000 ₪; ולנאשמים 2 ו-3 קנס בין 40,000 ₪ ל-80,000 ₪.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

21. בגזירת העונש נטען שאין מקום להעניק משקל לקולה לחלוף הזמן, שכן המאשימה פעלה בכל דרך כדי להימנע מהגשת כתב האישום, במתן התראות חוזרות ובקיום שימועים לנאשמים, כשמנגד הנאשמים הם שבחרו לנהל את משפטם כמעט עד תום. ב"כ המאשימה ביקש לתת את הדעת בענישה לצורך בהרתעת הרבים בעבירות הגנת הסביבה, ולסיכום ביקש להציב את עונשם של הנאשמים באמצע המתחמים, כך שעל נאשמת 1 יושת קנס בסך 350,000 ₪ והתחייבות בכפל הקנס, ועל כל אחד מהנאשמים 2 ו-3 קנס בסך 60,000 ₪ והתחייבות בכפל הקנס.

22. ב"כ הנאשמים עוה"ד יודן קוריצקי עתר לביטול ההרשעה של הנאשמים 2 ו-3, וטען כי התקיימו התנאים הקבועים בהלכת כתב. הודגש, כי משעה שעסקינן בעבירות אסדרתיות של אחריות קפידה, קבעה הפסיקה שיש להחיל את הכללים שנקבעו בהלכת כתב באופן גמיש יותר – וכי התנאים חלים בענייננו. בתמיכה לטענתו הפנה הסגור לרע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נ' שבתאי** (10.9.2013), שבו הסתיים ההליך באי הרשעתם של הנאשמים.

23. לעניין נסיבות של העבירות טען הסגור, כי הנאשמים לא פעלו בזדון או ברשלנות חמורה, וממילא לא הייתה להם כוונה להימנע מדיווח על הזרמת השפכים. הלכה למעשה הנאשמים נאלצו להתמודד עם תקלות שונות בתחנת השאיבה, ומטרתם הייתה לטפל בתקלות בדחיפות. כתוצאה מכך, הדיווח למשרד להגנת הסביבה נדחק בסדר העדיפויות ולא נעשה בזמן. הובהר כי הנאשמים דיווחו על הזרמת השפכים למשרד, גם אם באיחור. הוסיף ב"כ הנאשמים וטען כי כתב האישום המתוקן אינו מגולל את הנזק שנגרם בערכים של מזהמים, ומשמע שהנזק לא היה חמור. בהתאמה, גם מידת הפגיעה בערכים המוגנים נמוכה. מטעמים אלה, עסקינן בעבירות שנסיבותיהן קלות ומצדיקות את ביטול ההרשעה.

24. אשר לרכיב ההרתעה המבוקש בעמדת המאשימה, טען ב"כ הנאשמים כי תסקירי שירות המבחן הצביעו על הבעת חרטה כנה ועמוקה של הנאשמים והפנמת הפסול במעשיהם, לצד קיומו של סיכוי נמוך ביותר להישנות העבירות, ומכאן שאין צורך ברכיב הרתעה בענישה.

25. ב"כ הנאשמים הפנה לתסקירים והתייחס לנסיבותיהם האישיות של הנאשמים, לרבות מצבם הכלכלי הקשה. נאשם 2 הוא עורך דין בהשכלתו, ונטען כי הרשעה תמנע ממנו לעסוק במקצועו, ככל שיבחר לעשות כן. הודגש כי נאשם 2 לא מצליח להשתלב בשוק העבודה מאז עזב את עבודתו בתאגיד, והרשעה תפגע משמעותית בסיכוייו (הוגש אישור זכאות לדמי אבטלה מינואר 2026; מכתב המלצה מאת גזבר עיריית כפר קאסם משנת 2011, וקורות חיים של נאשם 2).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

26. בנוגע לנאשם 3 טען הסנגור שהגם שהוא אדם מבוגר, אין בכך לפגוע בעתירתו לאי הרשעה (ההגנה הגישה אסמכתאות רבות על מחויבויותיו הכלכליות הנכבדות של נאשם 3, כפי שסיפר גם בדבריו לעונש). נוסף לכך ביקש הסנגור לתת את הדעת להשפעה ההרסנית שעלולה להיגרם לדימויים העצמי של הנאשמים, בשל תחושת ההשפלה הכרוכה בכך עבורם, לרבות בשים לב שנאשם 3 הקדיש את כל חייו כמהנדס של תאגידי מים וביצע את העבירות ללא כל זדון. עוד טען כי הנאשמים מתמודדים עם מצב נפשי לא פשוט הנלווה להליך המשפטי נגדם, מדובר באנשים נורמטיביים שמאחורי כל אחד מהם קריירה מפוארת ועשייה ציבורית ענפה, והרשעה תמחה את עבודתם ארוכת השנים.

27. בסופו של דבר ביקשה ההגנה לקבל את המלצת שירות המבחן במלואה, לבטל את הרשעת הנאשמים, ולהשית עליהם עונש שיקומי כמפורט בתסקיר. לחלופין, אם תיוותר ההרשעה על כנה, עתרה ההגנה לקבוע מתחם ענישה של קנסות לנאשמים 2 ו-3 בין 10,000 ₪ ל-40,000 ₪, ולתאגיד מתחם הנע בין 150,000 ₪ עד 250,000 ₪, ולגזור את עונשם בתחתית המתחם.

דבר הנאשמים לעונש

28. נאשם 2 סיפר שהוא למד לימודי משפטים, ובמהלך לימודיו הקים פעילות סטודנטאלית בתחום הגנת הסביבה, נושא שהיה חשוב וקרוב לליבו. בהמשך עבד כמנכ"ל עיריית כפר קסם, ובתפקידו סייע בחיבורי יישובים לתחנות השאיבה, דבר שהיה כרוך בהשקעה בסדר גודל של מאות מיליוני ₪. נאשם 2 הסביר כי תאגידי המים הוקמו בשל מצב קשה של התשתיות, והעבודה הייתה מלווה בהשקעה של מאמצים על אנושיים מבחינתו, במטרה לעמוד בדרישות החוק והתקנות. בהתייחס לעבירות הסביר שהיו תקלות בתחנת השאיבה, אולם לא דובר ברשלנות, כשעיקר המאמצים והפעילות הופנו להחזרת המצב לקדמותו, בהשקעה כספית ופיזית. גם לאחר הגלישה של מי השפכים דאג התאגיד לשאוב את השפכים שזרמו לנחל ולבריכות החמצון. הנאשם סיפר על קשיי הגבייה של תאגיד המים, שגררו לחץ גדול עליו ועל התאגיד. ביחס לנסיבותיו האישיות סיפר שהוא בן 53, סובל מלחץ דם גבוה, ועקב עבודתו נזרק רימון רסס על ביתו, והוא חווה אירועים קשים ואיומים. אשתו מתמודדת עם פוסט טראומה, וכך גם בנו שהיה בעת השלכת הרימון רק בן 5, וגם כיום הוא סובל מחרדות. נאשם 2 ראה את עצמו כשליח ציבור, ומסר שאין מקום להשוות את מצבו לעומת חברות שזיהמו את הסביבה משיקולים של תאוות בצע, כפי שהציג התובע בפסיקה. לדבריו הוא השקיע מאמצים רבים כדי לתחזק את התאגיד, ולאחר 13 שנים עזב את עבודתו כדי לדאוג לבריאותו ולמשפחתו. נאשם 2 הסביר שהוא שגה בהפעלת שיקול הדעת, משום שהיה עליו לדווח למאשימה על הזרמת השפכים בזמן. לצד זאת, העונש הגדול ביותר עבורו הוא עצם הגשת כתב האישום, בגינו הוא חש בושה גדולה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

29. נאשם 3 סיפר שהתחיל לעבוד בתאגיד בשנת 2015, וקודם לכן עבד כמהנדס המים בגבעתיים ובמי כרמל. התפקיד בתאגיד המים של נאשמת 1 הוא בלתי אפשרי ולא אנושי, שכן הוא חולש על שלוש ערים במצב תחזוקה קשה ביותר, ונעדר תקציב מספק. המשימות שהוא נדרש אליהן כמהנדס הן בלתי אפשריות. לדבריו, בכל עיר מבין השלוש יש קשיים מקצועיים רבים, והאפשרויות לטיפול מוגבלות. לכן הוא נידרש לתת את נשמתו לתאגיד, ובמילותיו הוא "מכר את חייו" כשעבד גם בימי שישי ובימי חופשה, במטרה לעמוד בריבוי המשימות שלו. נאשם 3 הסביר שהגם שעובדות כתב האישום המתוקן נכונות, חשוב לראות את התמונה הכוללת של המשימות שלו בתאגיד, ואת עבודתו המאומצת לאורך השנים. כמו כן סיפר על מחויבויותיו הכלכליות הרבות עבור בני משפחתו (שלא יפורטו מטעמים של צנעת הפרט). בגלל מצבו הכלכלי המורכב, הוא לא פרש לגמלאות ונאלץ להמשיך בעבודתו המפרכת למרות שהוא בן 71.

דיון והכרעה

30. השמירה על איכות הסביבה הוכרה בפסיקה כערך עליון ואינטרס ציבורי מהותי, מחמת הקשר של האדם לסביבתו, חשיבות השמירה על איכות החיים, ומניעת נזק לסביבה שהשלכותיו עלולות להיות קשות בטווח קצר והרחוק. יפים לענייננו דברי כב' הנשיא (דאז) השופט אהרון ברק בבג"ץ 4128/02 אדם טבע ודין – אגודה ישראלית להגנת הסביבה נ' ראש-ממשלת ישראל, פ"ד נח(3) 503 (2004):

"האדם הוא חלק מסביבתו. הוא מקיים עם סביבתו יחסי גומלין. הוא משפיע על סביבתו והוא מושפע ממנה. הקרקע, המים, האוויר הם היסודות לקיום האנושי. במסגרתם "מנהלים הפרט והחברה את כל מעגל חייהם" [...]. הם הבסיס לקיום הפיזי. הם הבסיס לקיום הרוחני. איכות החיים נקבעת על-פי איכות הסביבה. אם לא נשמור על הסביבה, הסביבה לא תשמור עלינו. מכאן החשיבות הרבה – לכל פרט ופרט ולחברה ככלל – בשמירה על איכותה של הסביבה שבה מתנהלים חיינו".

31. הסוגיה הראשונה הנדרשת לבחינה היא ביטול או הותרת הרשעת נאשמים 2 ו-3 על כנה. שאלה זו עומדת בפני עצמה והיא אינה חלק מהעונש או ממתחם הענישה, אף שהיא משליכה באופן ישיר על העונש הנלווה לה (רע"פ 3195/19 אגוזי נ' מדינת ישראל (4.7.2019)); רע"פ 547/21 סיטניק נ' מדינת ישראל (17.3.2021)).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

סוגיית ההרשעה

32. כלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו יורשע בדין. עם זאת, בהתאם להוראת סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ד-1982, קיימת אפשרות לביטול ההרשעה "במקרים יוצאי דופן, כחריג שבחריגים", בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מההרשעה לבין חומרת העבירה שביצע (רע"פ 1535/20 זוקורקר נ' מדינת ישראל (15.3.2020); ע"פ 4318/20 מדינת ישראל נ' חסן (18.4.2021); עפ"ג 40226-08-24 פלוני נ' מדינת ישראל (18.2.2025)).

33. המחוקק לא קבע מהם התנאים להימנעות מהרשעה, וההכרעה מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט, בהתאם לתנאים שנקבעו בפסיקה. ההלכה בעניין הימנעות מהרשעה או ביטולה נקבעה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)) (להלן: "הלכת כתב"), והיא דורשת קיומם של שני תנאים מצטברים: הראשון, כי סוג העבירה מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים; והשני, כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בסיכויי השיקום של הנאשם.

34. תנאי הפגיעה "בסיכויי השיקום" פורש בפסיקה כ"פגיעה קשה וקונקרטית" בנאשם כתוצאה מההרשעה, שהוכחה על סמך תשתית ראייתית ברורה (רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014); רע"פ 6429/18 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.2018)). הובהר, כי אין די בהוכחת אפשרות תאורטית לפגיעה עתידית, אלא בהוכחת נזק מוחשי, עכשווי וקשה בשיקומו של הנאשם. קרי, פגיעה במקום פרנסתו או עיסוקו, ולא בפוטנציאל פגיעה או פגיעה עתידית (רע"פ 9118/12 פרגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.2014); רע"פ 1097/18 בצלאל נ' מדינת ישראל (18.04.2018)).

35. העבירות דנן של פגיעה באיכות הסביבה, הן עבירות "אסדרתיות" (רגולטוריות) שמטרתן להסדיר את איכות החיים ותקנת הציבור. עבירות אלה מתגבשות עם קיומו של יסוד עובדתי, ללא צורך בהוכחת יסוד נפשי, בהיותן עבירות של אחריות קפידה (סעיף 20א(ב) לחוק המים, וסעיף 13(ו) לחוק שמירת הניקיון).

36. ברע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' שבתאי (10.9.2013) (להלן: "הלכת שבתאי") נדונו עבירות איכות הסביבה, ונקבע כי גם בעבירות פליליות שהיסוד הנפשי בצדן הוא "אחריות קפידה" – חל הכלל של הרשעה וחריג הוא אי הרשעה. כך בדברי כב' השופט (כתוארו אז) ע' פוגלמן:

"[...] להשקפתנו, כל עוד העבירות האסדרתיות נושא דיונו מטופלות במסגרת ההליך הפלילי "הקלאסי", עומדת בעינה ההלכה שלפיה ההרשעה היא הכלל, והימנעות מהרשעה היא החריג. בצד האמור, מאפייניהן של עבירות אלה ונסיבות

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

ביצוען יילקחו בחשבון במסגרת האיזון הכולל שנקבע בהלכה הפסוקה. הלכת סתב תוחל אפוא בגמישות רבה יותר בעבירות אסדרתיות של אחריות קפידה. לא ראינו להתערב בתוצאה שאליה הגיע בית המשפט המחוזי במקרה הקונקרטי, במיוחד על רקע הזמן הרב שחלף ממועד ביצוע העבירות ובהינתן העובדה שמדובר בדיון ב"גלגול שלישי". דברינו נועדו אפוא כדי להעמיד הלכה על מכונה במבט צופה פני עתיד" (הדגשה שלי, א"א).

לצד האמור נקבע בהמשך:

"[...] בית המשפט אינו עוצם את עיניו למאפיינים המיוחדים של העבירות האסדרתיות, ואין מניעה לתת לנתון זה משקל באיזון הכולל. כפי שצוין, חומרת העבירה ונסיבות ביצועה הן שיקול שנקלח בחשבון באיזון שקבעה הפסיקה לבחינת שאלת ההימנעות מהרשעה בפלילים, בין האינטרס הציבורי שבהרשעה לבין נסיבותיו הפרטניות של הנאשם והנזק שייגרם לו כתוצאה מן ההרשעה. ככל שהעבירה שעבר הנאשם ונסיבות ביצועה הן ברף הנמוך, כך פוחת האינטרס הציבורי שבהרשעה. כפועל יוצא, ניתן להקל על הנטל המוטל על כתפי הנאשם להראות את עצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מן ההרשעה כתנאי לאי הרשעתו בדיון" (הדגשה שלי, א"א).

37. לפיכך, נקודת המוצא בכל עבירה פלילית, לרבות עבירות אסדריות של "אחריות קפידה", היא הרשעה. לצד זאת, בעבירה אסדרתית הנטל המוטל על נאשם להוכיח את עוצמת הפגיעה שתיגרם לו בעטייה של ההרשעה, מקל יותר. זאת, מחמת האשם המוסרי הפחות הנלווה לעבירות שבוצעו שלא מתוך מחשבה פלילית (ע"פ (מרכז) ע"פ 22-06-21970 מדינת ישראל נ' מפעת 1965 (1987) בע"מ (29.1.2023)).

38. אלא מאי? מקום שעבר נאשם עבירה שהיסוד הנפשי הנדרש להוכחתה הוא אחריות קפידה, אך את מעשיו ביצע מתוך מודעות, אזי אין עילה להקלה בתנאים הקבועים בהלכת סתב להימנעות מהרשעה (עפ"א (ב"ש) 9024-04-24 מובילי הר הנגב בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל (23.8.2025)). במילים אחרות, לשם בחינת אפשרות לאי הרשעה בעבירות האסדרתיות דנו, יש חשיבות לבירור חומרת העבירה שבוצעה בנסיבותיה, ובחינת היסוד הנפשי שנלווה, בפועל, למעשי העבירה על-ידי הנאשם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

39. סקירת הפסיקה מלמדת כי על-פי רוב דחו בתי המשפט בקשות לביטול הרשעה של נאשמים בעבירות פגיעה באיכות הסביבה בתחום זיהום במים ובעבירות נלוות: ע"פ (ב"ש) 41129-03-11 מדינת ישראל – המשרד לאיכות הסביבה נ' ענאד אלעאסם (27.6.2011); רע"פ 8971/15 כל בו חצי חניס בע"מ נ' מדינת ישראל – המשרד לאיכות הסביבה (27.1.2016); עפ"א (חיפה) 56744-03-21 נסר אלדין נ' מדינת ישראל (22.7.2021) ועוד.

40. ובחזרה לענייננו, אני סבורה כי נאשמים 2 ו-3 לא עמדו בכללים לביטול ההרשעה שנקבעו בחלכת כתב, אף לא בגישה המקלה השמורה לעבירות אסדרתיות. ביחס לתנאי הראשון, כתב האישום המתוקן נסוב על שתי תקופות שבהן הזרימו הנאשמים שפכים מתחנות השאיבה אל בריכות החמצון, אשר לא היו פעילות בשנים 2017 ו-2019 (ולמעשה כבר בשנת 2015). הזרמת השפכים נמשכה מספר ימים בכל מקרה, וכתוצאה מכך נגרם זיהום לסביבה. מחד גיסא, מקובלת עליי טענת ההגנה כי כתב האישום המתוקן לא תיאר זיהום חמור, והנאשמים דיווחו לבסוף על התקלה של הזרמת השפכים – אך באיחור ורק לאחר פניית המאשימה. מאידך גיסא, הנאשמים ביצעו את העבירות מתוך מודעות מלאה למעשיהם ולתוצאות האפשריות לזיהום הסביבה, שכן כבר בשנת 2015, בעקבות הזרמת שפכים קודמת, הובהר להם שאין להשתמש בבריכות החימצון. בנסיבות אלה, הזרמת השפכים החוזרת בשנים 2017 ו-2019, מבססת את הצורך בהרתעה, ומנייה וביה את האינטרס הציבורי שנלווה להרשעה.

41. אשר לתנאי השני, הנאשמים לא עמדו בנטל להוכחת נזק קונקרטי הרובץ לפתחם (רע"פ 8971/15 כל בו חצי חניס בע"מ נ' מדינת ישראל – המשרד לאיכות הסביבה (27.1.2016)). נאשמים 2 ו-3 הם אנשים נורמטיביים עם נתונים אישיים מרשימים, האוחזים בהשכלה אקדמאית גבוהה. לאורך שנים רבות עשו בעבודתם לטובת ציבור רחב של שלוש רשויות מקומיות, הנהנה משירותי תאגיד המים. בדומה לפרופיל של נושאי משרה דומים המועסקים בתאגידי מים ורשויות מקומיות, מדובר בבעלי תפקידים בכירים. נאשם 2 הוא עורך דין בהשכלתו, הלומד עתה לימודי הנדסה אזרחית ולא עוסק במקצועו כעורך דין. ודוק, הרשעה אין משמעה שלילה אוטומטית של רישיונו כעורך דין, שכן ההחלטה מסורה לגורמי המקצוע המוסמכים (רע"פ 6117/24 אפרים נוה נ' מדינת ישראל (2.5.2024); רע"פ 14660-09-25 חביש נ' מדינת ישראל (10.9.2025)). נאשם 3 משמש גם כיום מהנדס בתאגיד המים, ולא הובאה כל ראיה, אף לא נטענה טענה, כי הוא יפטר ממקום עבודתו אם תוותר ההרשעה על כנה.

42. אשר על כן, גם במבחן המקל השמור לעבירות אסדרתיות, הגעתי למסקנה כי הנאשמים לא הוכיחו פגיעה בפרנסתם וקיים אינטרס ציבורי בהרשעתם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

גזירת העונש

כללים בגזירת העונש

43. חוק העונשין קבע בתיקון 113 כללים להבניית הענישה, ובסעיף 40ב נקבע שהעיקרון המנחה הוא ההלימה. משמעו של עקרון זה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו בנסיבותיו האישיות. בכך העניק המחוקק את הבכורה לשיקול הגמול בענישה. בע"פ 1589/23 פלוני נ' מדינת ישראל (7.8.2023) האירה כב' השופטת ר' רונן את עקרון הגמול בענישה, במילותיה:

"הגמול לעבריין אינו נובע מתחושת נקם, אלא הוא מהווה הצהרה חברתית ברורה אודות החומרה בה רואה החברה את מעשיו, ואת חריגתו מהכללים תוך גרימת נזק – הן לקורבן והן למערכת החוק הכללית שאותה מצווים כל תושבי המדינה לכבד. על-פי גישה זו, קיימת חובה מוסרית להטיל על עבריין עונש ההולם את חומרת העבירה שביצע ללא קשר לתוצאות הענישה הצפויות [...]"

קביעת מתחם העונש ההולם

44. הערכים המוגנים בחוק המים ובחוק לשמירת הניקיון, הם האינטרס החברתי של שמירה על הסביבה, הגנה על מקורות המים, בהיותם משאב ציבורי שיש להגן אליו לטובת שימוש הכלל, הגנה על איכות החיים ועל בריאות הציבור, מניעת זיהומים ומפגעים ושמירה על האפשרות ליהנות ממשאבי טבע.

45. מתחם העונש ההולם, יקבע כמתחם אחד – כפי שטענו הצדדים, ולשם כך תיבחן מידת הפגיעה שפגעו הנאשמים בערכים המוגנים בהתייחס לעבירות בנסיבותיהן, בראי הענישה הנוהגת במקרים דומים, אשר נסובה על קנסות כבדים בסך מאות אלפי שקלים לתאגידי מים ורשויות מקומיות, ועשרות אלפי שקלים לבעלי תפקידים:

א. בע"פ (חי') 56744-03-21 אלדין נ' מדינת ישראל – המשרד לאיכות הסביבה (26.7.2021), נדחה ערעור שהגיש מהנדס מועצה מקומית דלית אל-כרמל, שהורשע בריבוי עבירות זיהום מים, בכך שלא פעל להפסקת הזרמת שפכים מתחנת שאיבה לאפיק נחל אורן שנמשכה ימים רבים בשנת 2011, ונדון לקנס בסך 20,000 ₪ והתחייבות בסך 40,000 ₪. בבית משפט השלום בחיפה (ת"פ 15-10-44577) נדונו ביום 11.2.2021, המועצה המקומית דלית אל-כרמל, ראש המועצה וראש אגף תפעול ותחזוקה – תברואן המועצה, באישום נוסף בגין אי קיום צווי ניקיון של פינוי פסולת וסגירת אתר פסולת. אף ששירות המבחן המליץ על ביטול ההרשעה ועונש של"צ לכלל הנאשמים, הנאשמים הורשעו, לגבי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-20-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

המועצה נקבע מתחם הנע בין 150,000 ש"ח ל-250,000 ש"ח והושת קנס בסך 250,000 ש"ח וכפל התחייבות; על מרבית בעלי התפקידים נקבע מתחם הנע בין 15,000 עד 50,000 ש"ח והושת קנסות בין 20,000 ש"ח עד 35,000 ש"ח.

ב. בע"פ (ח"י) 1003-09-17 מדינת ישראל – המשרד לאיכות הסביבה נ' דור כימיקלים בע"מ ואח' (29.1.2018), נדון מנכ"ל וסמנכ"ל תפעול בחברת דור, והחברה עצמה בגין דליפת חומר מסוכן בקו הניקוז לעבר חוף הים בחיפה, והם הורשעו בעבירות של זיהום מים, השלכת פסולת וחומר מסוכן ברשות הרבים, ולכלוך ברשות הרבים והזרמת פסולת לים. הנאשמים כפרו במיוחס להם, נשמעו הראיות, אך עובר להגשת הסיכומים הודו במיוחס להם. הרשעתם בוטלה והושת עליהם תשלום קנס במתחם שבין 10,000 ש"ח ל-30,000 ש"ח. בערעור המדינה הורשעו נושאי המשרה, ואשר לחברה הוחמר המתחם ל-100,000 עד 300,000 ש"ח והושת קנס בסך 200,000 ש"ח; על הנאשמים נושאי המשרה הושת קנס בסך 10,000 ש"ח כל אחד.

ג. בע"פ (נצי') 59670-02-15 המועצה מקומית שבלי ואח' נ' מדינת ישראל – המשרד לאיכות הסביבה (13.5.2015), נדחה ערעור שהגישו רשות מקומית וראש הרשות שהיו אחראים על מערכות הביוב בשטח הרשות, שלא תוחזקו כראוי, ולא התריעו בזמן אמת על תקלות. עקב תקלות חוזרות בתחנה נשפכו שפכים גולמיים לנחל שבעה ונחל תבור, שגרמו לריח רע. המערערים לא מנעו זאת גם לאחר שקיבלו התראות. בהתאם להודאתם הורשעו המערערים בעשר עבירות של זיהום מים בנסיבות מחמירות, וגרימת ריח לפי חוק מניעת מפגעים. נקבע מתחם קנס למועצה הנע בין 100,000 ל-300,000 ש"ח ועל בעלי התפקידים מתחם הנע בין 15,000 ש"ח ל-50,000 ש"ח. על המועצה הושת קנס בסך 120,000 ש"ח ועל בעלי התפקידים קנס בסך 20,000 ש"ח וכפל התחייבות.

ד. בת"פ (י-ם) 61235-08-19 מדינת ישראל נ' עיריית ביתר עילית ואח' (14.9.2025), הודו נאשמים, העירייה וראש העיר, בשני אישומים בעבירות משנת 2011 עד 2014 של זיהום מים, הפעלת מערכת ביוב שלא כדיון, גרימת ריח חזק או בלתי סביר וגלישת ביוב גולמי לסביבה תוך פגיעה בוואדי ושטחים חקלאיים, והעדר דיווחו על כך. בחלוף 10 שנים מביצוע העבירות, ובהתחשב בכך שהיה ליקוי תכנוני במערכת הביוב של גורמים ממשלתיים; הנאשמים עשו מאמצים רבים מול גורמים ממשלתיים לתיקון ושדרוג המערכת; והעובדה שהמערכת תוקנה, אל מול המחדלים של הנאשמים – בית המשפט קבע מתחם עונש קנס הולם לראש העיר, בין 20,000 ל-100,000 ש"ח, והתחשב בנסיבות לעיל ביטל את הרשעתו וגזר עליו 420 שעות של"צ, תשלום הוצאות למדינה בסך 36,000 ש"ח.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

ש, והתחייבות להימנע מעבירה בסך 20,000 ש. לעירייה נקבע מתחם קנס הנע בין 100,000 ש ל-400,000 ש, ונגזר עליה קנס בסך 200,000 ש והתחייבות.

ה. ת"פ (חי') 10-07-49130 מדינת ישראל נ' מועצה מקומית עראבה ואח' (9.12.2012) הנאשמים הם מועצה מקומית, ראש מועצה ומנהל מחלקת מים וביוב שהורשעו על פי הודאתם בזיהום מקור מים, גרימת ריח חזק או בלתי סביר בלפחות 10 מקרים. בית המשפט גזר על הנאשמת קנס בסך 150,000 ש, הרשיע את הנאשמים 2 ו-3 וגזר עליהם קנס בסך 5,000 ש כל אחד, והתחייבויות.

34. נתתי דעתי לפסיקה נוספת שהגישו הצדדים: ת"פ (נצ') 15-03-1341 מדינת ישראל נ' עיריית בית שאן ואח' (17.4.2016), שם דובר בעבירות חמורות וממושכות; ת"פ (ת"א) 10437/08 המשرد להגנת הסביבה ת"א נ' אוריאל יסכה בע"מ ואח' (11.3.2010) ות"פ (קריות) 714/04 מדינת ישראל נ' עראף (11.3.2008), עבירות חמורות בנסיבותיהן; ת"פ (קרית גת) 17979-04-20 מדינת ישראל נ' קורניש חן (1987) בע"מ ואח' (30.4.2024), הסדר טיעון מוסכם לביטול הרשעת חלק מהנאשמים, והטלת עונשים מוסכמים כבדים.

מן הכלל אל הפרט, קביעת מתחם העונש ההולם

35. בקביעת מתחם העונש ההולם נתתי דעתי לחומרת העבירות בגין הזרמת שפכים, בשתי הזדמנויות בשנים 2017 ו-2019, שכתוצאה מכך נגרם זיהום סביבתי במשך ימים, במיוחד בשנת 2019 עת זוהם נחל אלכסנדר. חומרה נוספת גלומה במסירת הדיווח למאשימה באיחור שנמשך ימים ארוכים, והדבר נעשה רק לאחר שהמאשימה קיבלה הודעה על כך מגורמים אחרים. נסיבה נוספת לחומרה נובעת מהעובדה שכבר בשנת 2015 קיבלו הנאשמים התראה על איסור הזרמת שפכים לבריכות החמצון. מנגד, כתב האישום המתוקן לא מתאר נזק חמור, ולפיכך יש להניח לטובת הנאשמים כי הנזק לסביבה היה מתון. משכך, ובראי הפסיקה הנוהגת, מתחם עונש הקנס ההולם לנאשמת נע בין 150,000 ש ל-350,000 ש; ולכל אחד מהנאשמים מתחם עונש הקנס ההולם נע בין 20,000 ש ל-60,000 ש.

גזירת העונש בתוך המתחם

34. בשיקולים לגזירת העונש בתוך המתחם נתתי דעתי לכך שהנאשמים, אף שניהלו את פרשת התביעה עד תום, הודו במיוחס להם בכתב אישום מתוקן ובכך נטלו אחריות על מעשיהם. מתסקירי שירות המבחן ומדברי הנאשמים לפני, ניכר כי הם נושאים את ההליך הפלילי נגדם כאות קין, חשים בושה וחרטה על מעשיהם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

35. הנאשמים, נעדרי עבר פלילי, בעלי משפחות, ומשכילים. כל אחד מהם מתמודד עם מצוקה אישית מורכבת של בני משפחתם. נאשם 2 מובטל מזה תקופה ארוכה, לאחר שעזב את תפקידו בתאגיד, ולדבריו לצד לימודיו כיום הוא מתקשה במציאת מקום עבודה ולכן מתקיים מקצבת אבטלה וממשכורת של אשתו. נאשם 3, על-אף גילו המבוגר, בחר להמשיך בעבודתו ולא פרש לגמלאות, בשל מחויבויותיו הכלכליות הכבדות.

36. עוד לקחתי בחשבון, אך במידה מתונה, את חלוף הזמן מביצוע העבירות, בשים לב שחלקו הנכבד של חלוף הזמן רובץ לפתחם של הנאשמים, מפאת אופן ניהול ההליך מאז הגשת כתב האישום. כמו כן נתתי דעתי לאמור בתסקירי שירות המבחן החיוביים. במכלול השיקולים הללו מצאתי לגזור את עונשם של נאשמים בשליש הראשון של מתחם העונש ההולם.

37. בהתאם להוראת סעיף 40ח' לחוק העונשין, בגזירת הקנס על הנאשמים אתחשב במידת מה, ולא כשיקול יחיד, במצבם הכלכלי המורכב, אך יובהר כי לא הוגשו תדפיסי חשבונות בנק או דו"ח רו"ח, ולכן נראה כי לא הוצגה לפניי התמונה המלאה (רע"פ 7621/15 מוסרי נ' מדינת ישראל (1.7.2021)).

אשר על כן, מכל הנימוקים הללו אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשמת 1:

א. קנס בסך 250,000 ₪, שישולם ב-25 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.5.2026, ובכל אחד בחודש שלאחריו.

ב. הנאשמת תתחייב להימנע מביצוע עבירות בהן הורשעה למשך שלוש שנים מהיום, וככל שתפר את התחייבותה תשלם סך של 500,000 ₪.

נאשם 2:

א. קנס בסך 25,000 ₪ או 3 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-25 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.5.2026, ובכל אחד בחודש שלאחריו. לא ישולם תשלום מתשלומי הקנס תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיידי.

ב. הנאשם יתחייב להימנע מביצוע עבירות בהן הורשע למשך שלוש שנים מהיום, וככל שיפר את התחייבותו ישלם 50,000 ₪.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20-09-4259 משרד להגנת הסביבה נ' מעיינות המשולש בע"מ ואח' 11 מרץ 2026

נאשם 3:

א. קנס בסך 25,000 ₪ או 3 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-25 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החלמיום 1.5.2026, ובכל אחד בחודש שלאחריו. לא ישולם תשלום מתשלומי הקנס תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיידי.

ב. הנאשם יתחייב להימנע מביצוע עבירות בהן הורשע למשך שלוש שנים מהיום, וככל שיפר את התחייבותו ישלם 50,000 ₪.

עד ליום 12.4.2026 יחתמו הנאשמים במזכירות בית המשפט על ההתחייבות להימנע מעבירות, אחרת ייאסרו ל-10 ימים.

לנוכח מצב החירום המיוחד עקב מבצע "שאגת הארי", בהסכמת הצדדים, גזר הדין ניתן שלא בנוכחות הנאשמים.

המזכירות תשלח את גזר הדין לצדדים, ותוודא קבלתו.
ב"כ הנאשם ימסור עותק מגזר הדין לנאשמים ויבהיר להם את חובותיהם.
המזכירות תשלח העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 ימים.
ניתן היום, כ"ב אדר תשפ"ו, 11 מרץ 2026, בהעדר הצדדים.

אילה אורן, שופטת